

SPREOBRNI SE DAN PRED SVOJO SMRTJO

V pričakovanju Device Marije gledamo svoje pričakovanje, v nastopu Janeza Krstnika, ki je pozival k spreobrnjenju, pa slišimo klic k spreobrnjenju, ki zadeva tudi nas.

Evangelist Luka kot vesten zgodovinar opisuje razne vladarje, ki so vladali po deželah bližnjega Vzhoda v času, ko se je pojavil Janez Krstnik in začel vedno bolj pritegovati pozornost s svojim pojavom, še bolj pa s strogo besedo in strogim življenjem, ki je njegovo besedo delalo verodostojno.

To so bili vladarji, ki so bili vsi bolj ali manj strah in trepet svojih sodobnikov. Toda za nobenega od njih danes niti ne bi vedeli več, da so živeli, če bi njihovo ime ne bilo zapisano v zgodovinskih spomenikih ali knjigah. Na naše življenje nimajo nobenega vpliva. Z njimi se ukvarjajo samo zgodovinarji, a še ti brez posebne prizadetosti ali navdušenja. Smisel nobenega življenja ni odvisen od njih.

Ravno tako kakor drugi veliki vladarji – Aleksander Veliki, Cezar, Ludvik XIV. ali Napoleon – so tudi oni samo še zgodovinski podatek brez vsebine za naše življenje.

Toda Janez Krstnik je še vedno živ: njegova beseda še vedno spodbuja in vznemirja, pa ne zato, ker bi bila kaj posebno duhovita, temveč zato, ker je povezana z Jezusom Kristusom, katerega nastop najavlja in pripravlja ter kliče k spreobrnjenju.

Neki judovski rabi – učitelj postave – je rekel: »spreobni se dan pred svojo smrtjo«. Vsak dan je torej dan spreobrnjenja, kajti vsak dan je lahko naš zadnji dan. In noben dan ni dan dokončne spreobrnjenosti, takšne, da bi bila dokončna in nove ne bi več potrebovali. Dokler ne pridemo domov k Bogu in ne postanemo deležni njegovega dokončnega odpuščanja in sprave z njim, je poziv k spreobrnjenju vedno na mestu. Spreobrniti se pomeni isto spremeniti smer svoje poti, pomeni zavzeti do svoje preteklosti kritičen odnos. »Spreobrnite se, da vam bodo grehi odpuščeni«, je Janez klical v puščavi. Za Janeza Krstnika ni bilo nobenega dvoma o tem, da se mora spreobrniti vsak človek.

Nam pa verjetno to ni tako jasno. Težko dopuščamo, da smo do sedaj živeli sprevrženo in popačeno, da se moramo vsak dan spreobrniti in da se lahko ter smemo ponovno vrniti k Bogu. Tako grešne pa se že ne počutimo. Saj nisem nikogar ubil in kradel tudi nisem. Napaka in slabosti pa tako ali tako imamo vsi. Tako se navadno izgovarjamo. Janeza Krstnika pa bi s takim govorjenjem očitno ne prepričali.

V svetu je toliko hudobije, zavisti, pogoltnosti, častihlepja, poželjivosti in vsakovrstne druge sebičnosti. Časopisi in dnevna poročila so polni nasilja in nečlovečnosti. Ali nismo tudi mi sposobni nečesa podobnega? Spomnimo se samo na zadnjo vojno na Balkanu: česa vse so naenkrat postali ljudje sposobni, ko smo mislili, da kaj takega ni mogoče. Pa je mogoče.

V človeku so prepadi zlobe in nasilja, le da nas v našem okolju marsikaj zadržuje in se nam pač ne nudi priložnost, da bi vse to, kar tli v nas, do konca uresničili. Nobene druge verske resnice niso zgodovinska dejstva tako prepričljivo dokazala kakor versko resnico, da so v vsakem človeku posledice izvirnega greha. V človeško zlobo ni treba verovati, to je resnica, ki bode v oči. Janez Krstnik nam trga masko z obraza: masko zlaganosti in šminko strahopetnosti, ko si ne upamo pogledati v obraz in v preteklost takšni, kot je.

A naša upornost in zaverovanost vase se sprašuje: Ali nisem »čisto v redu«, če se primerjam s številnimi sodobniki. Toda pojdemo raje iz naše navidezne urejenosti k Janezu v puščavo. On naj nam pove, kako naj gledamo na svoje dosedanje življenje. Na svoje življenje ne smemo gledati z očmi sodobnikov, z očmi sveta. Če si jemljemo za merilo in za normo svet okoli nas, potem se nam res lahko zgodi, da bomo sami sebi všeč.

Mi se moramo primerjati s tistim, ki ga Janez Krstnik naznanja. Če se postavimo ob bok Jezusu, tedaj šele bomo osupli nad seboj in nad razdaljo, ki nas loči od njega. Če se primerjamo z Jezusom, z njegovim ravnanjem in njegovimi dejanji, tedaj bomo videli, kaj smo in kje smo in da smo potrebni odrešenja. Bog je postal človek, da bi pokazal ljudem, kakšen bi človek lahko bil, kakšen bi kot Božji otrok, ustvarjen po Božji podobi in sličnosti, moral biti in kakšen dejansko je. Za Jezusom Kristusom je še toliko drugih ljudi – ki jih imenujemo svetniki – ki nam prav tako razkrivajo, kakšni dejansko smo in kako potrebujemo Božje odpuščanje in kako lahko vsak dan začnemo živeti drugače, bolje, lepše.

Poziv k spreobrnjenju ni očitajoč poziv, temveč ohrabrujoč. Spreobrnjenje je šansa, je možnost, je priložnost, ki nam jo daje Bog vsak dan znova. Ne samo, da se moramo spreobrniti, smemo in moremo postati boljši, drugačni. Smisel odpuščanja in sprave, ki nam jo daje Bog, je Božje stvarjenjsko dejanje. Bog je stvarnik, predvsem stvarnik, pri katerem ni nič nemogoče. Naj bo naša preteklost še tako črna, naj bodo naši grehi rdeči kot škrlat, lahko naše jutrišnje življenje postane belo kot sneg, pravi prerok.

Bog nima nobenega interesa, da bi nam stalno nekaj očital in nas držal v stanju, ko bi se gnusili samim sebi. Poziv k spreobrnjenju je znamenje, da nam Bog zaupa in želi, da bi zaupali tudi sami in verjeli, da smo lahko boljši, kakor smo. Na neki železniški postaji sem nekoč bral napis, ki se je glasil nekako takole: »Ali veruješ v Boga? Tudi če ne, on veruje vate!« Če nas Bog po Janezu Krstniku in Jezusu Kristusu kliče k spreobrnjenju, je to zato, ker verjame v nas. Zato nam ni treba prikrivati naše preteklosti pred njim, ni nam treba lagati in se sprenevedati. Njegova ljubezen do nas je dovolj velika, da nam lahko odpusti veliko več, kakor smo slabega naredili ali dobrega opustili. Njegova ljubezen je namreč neskončna, neprimerno večja, kakor je lahko velika človeška zloba.

Naš Bog je stvarnik, ki je svet in nas ustvaril iz nič. Pri Bogu ni nič nemogoče. Z njegovo pomočjo in po njegovi želji lahko postanemo drugačni, boljši ljudje in bolj razpoznavni Jezusovi bratje ali sestre. Njegova ljubezen je brezpogojna, njegovo zaupanje v vsakega od nas nima meja. Kot lepo pravi apostol Janez v svojem prvem pismu: »In pred njim bomo pomirili svoje srce", če nas srce obsoja; saj je Bog večji od našega srca.« (3, 19-20).

Dejansko je Jezus tako ravnal z grešniki in ljudmi, ki jih je srečeval. Vsem je hotel dopovedati, da lahko postanejo boljši, kakor so, nikogar ni zavrnil, nad nikomer ni obupal, nikomur ni rekel: Iz tega pa ne bo nič. Tudi nas sprejema in verjame v nas. Gre samo za to, da skupaj z njim in po njegovem naročilu tudi mi začnemo verjeti vase in začnemo biti drugačni. Tedaj bo naš pričakovanje veselo, ko ne bomo samo pričakovali spominskega dneva na rojstvo Božjega sina med nami, ampak bomo tudi sami doživljali rojevanje novega Božjega otroka v nas. Amen.